

LAKSHMI ASHRAMS VENNER

Lone Poulsen,

Præstehusene 6, 2620 Albertslund

Tlf. 43 96 13 71 – E-mail: lone-poulsen@mail.tele.dk

Hjemmeside: <http://jakob.jensen68.person.emu.dk/lakshmi/>

Girokonto: 314-1861

LAKSHMI ASHRAM NYT

Januar 2006

Kære venner!

Allerførst vil jeg ønske jer alle sammen et rigtig godt nytår. Her er seneste nyt fra Lakshmi Ashram, nyhedsbrevet – SANCHAR 98 – med fem små spændende artikler om et vand-program, produktion af ingefær og tulsi, en studietur, Gandhis fødselsdag og velkomst for Radha Bhatt samt et lille eventyr.

Radha Bhatt er nu i Danmark. Hun arbejder sammen med Marie Thøger på en bog om Sarala Behn – Lakshmi Ashrams grundlægger.

I den anledning inviterer jeg til

LAKSHMI ASHRAM MØDE
SØNDAG D. 19. FEBRUAR 2006 KL. 15.00
på Vestervangskolen, Stadionvej 81, 2600 Glostrup

Program

Nyt fra ashrammen med lidt billeder
Beretning om arbejdet ude i landsbyerne
og om Radhas mangeårige arbejde i
Kasturba Memorial Trust i Indore

Læs på bagsiden, hvordan du kan komme til Vestervangskolen.

Som sædvanlig skal lyde en tak for alle sponsor-pengene til pigerne og for de andre bidrag. Alle beløb, store som små, er velkomne. Bidrag, der ikke er øremærkede, er også særdeles velkomne. Pengene bruges til undervisningsmidler, studieture, landsbyarbejde og meget andet.

Mange hilsener

Lone Poulsen

Sponsorship:

pr. måned	150 kr.
pr. kvartal	450 kr.
pr. halvår	900 kr.
pr. år	1800 kr.

SANCHAR 98

Kvartalsrapport over aktiviteter i forbindelse med et traditionelt baseret program vedr. vandressurser (juli-september 2005)

Af Basanti Behn

Som resultat af den sene monsunregn, der ikke begyndte som sædvanligt i juni, blev landbrugsarbejdet på markerne forsinket både i starten og ved afslutningen. I år blev udplantningen af risplanterne ikke afsluttet før i begyndelsen af juli, mens den regelmæssige lugning og hykning fortsatte indtil starten af august. Kvinderne havde faktisk travlt med at luge i hirsemarkerne helt ind i midten af august. Det betød, at vi ikke kunne konstruere 'chals' og 'khals'¹ oven over kilderne i juli, som det ellers var planlagt, og vi kunne heller ikke foretage den foreslåede træplantning. Først efter den 15. august, da kvinderne kunne holde fri, kunne vi arrangere møder i landsbyerne.

Landsbyen Kaphari:

Vi planlagde at konstruere 600 khals og render over kilderne for at forhindre vandet i at løbe væk. Da kvinderne havde travlt med deres arbejde, havde de ikke mulighed for at deltage, men mændene i landsbyen tog derimod rigtig fat. Nogle tilbød at arbejde som frivillig arbejdskraft, andre støttede på andre måder, og sådan blev alle 'chals' og 'khals' gravet.

Da arbejdet med at luge markerne endelig var færdigt, tog kvinderne fat på at plante træer oven over kilderne, hvor mændene havde gravet 'khals'. Det var blevet besluttet ved at møde, at mændene skulle konstruere 'khals' og 'chals', mens kvinderne skulle plante træer, og det var sådan, det blev udført. Den 24. august plantede alle kvinderne i landsbyen – godt tredive i alt – 400 unge træer, f.eks. Himalaya eg, utis, kweral og bambus, alle sammen arter, som vil hjælpe med til at øge foderressurserne i det lille samfund. De unge træer var skaffet fra Harihar planteskole, der er ejet af Skovstyrelsen i Bageshwar området. Der var et rigtig godt sted til udplantning af disse træer over vandkilden i Kaphari. Her lå også landbyboernes sti, når de skulle i skoven eller

have kvæget til græsning. Kvinderne blev enige om at tage ansvar for at passe på træerne. I de dage, da vi plantede, så det ud til, at der ikke ville komme regn, og at de unge

¹ 'Chal' & 'Khal' – lokale navne for små damme, som sørger for, at overfladevandet ikke løber væk, en traditionel lokal praksis for vandopsamling.

træer ikke ville overleve. Men netop i år faldt der megen regn helt op til slutningen af september, og træerne havde slået rødder. Der er masser af vand i kilden. I år skete der stor skade på afgrøderne, for efter at risen var modnet, kom der voldsom regn, der skabte store problemer for landmændene.

Landsbyen Khirakot:

Også her på skråningerne over Golu kilden gravede medlemmer af kvindegruppen render for at forhindre vandet i at løbe væk og forøge gennemsivningen. Nogle af landsbyens mænd var også involveret – nogle som frivillig arbejdskraft og andre med anden form for hjælp. Græsarealet for landsbyens køer er placeret i skoven. Noget af området er ret klippefyldt, og køerne kan ikke færdes der. Landsbyboerne udplantede nogle unge træer i dette specielle område. Hvis disse træer slår rødder, ønsker de at indhegne området på alle fire sider og skabe en god skov. Hvis kvindegruppen kan få støtte fra en eller anden, og der bliver bygget en mur hele vejen rundt, så vil området været beskyttet for det græssende kvæg, og træerne vil kunne vokse i fred. Der er en kilde neden for dette område, der trænger til at blive renoveret, og også et andet vandløb, som før i tiden var vandfyldt i de varme sommermåneder. Forrige år kom der et skybrud i den lille stejle dal, hvilket fik vandløbet til i stedet for at vise sig længere nede. Der er ved at blive bygget en stor 'khal' oven over den oprindelige kilde i samarbejde med sognerådet, og man håber, at vandet, der bliver opsamlet her og gennemsiver jorden, vil betyde, at det gamle vandløb vil blive genskabt. I juli havde alle travlt med landbrugsarbejde, og der var også i lang tid voldsom regn. I august blev der konstrueret 'khals' og 'chals, samtidig med, at der blev plantet træer. Der blev også organiseret mange møder.

Nu igen har landsbyboerne travlt på markerne. Som resultat af den voldsomme regn er der samlet meget vand i de 'khals', som vi har lavet, og de omgivende skråninger er fugtige. Træerne, som vi plantede, er kommet godt fra start. Det arbejde, der er blevet udført i både Kaphari og Khirakot, har været rigtig godt – både konstruktionen af vandopsamlingsstederne og planteaktiviteterne. I dette område er mændene hovedsagelig aktive på markerne, men de har alligevel deltaget i aktiviteterne, som blev udført af kvindegrupperne. Disse grupper er meget aktive, og kvinderne arbejder meget sammen og tager det fulde ansvar for alt, hvad de sætter i gang.

Der er nu stadig noget renoveringsarbejde vedrørende kilderne tilbage, men det vil blive udført i november og december. I oktober har landsbyboerne meget travlt på markerne. Der vil blive arrangeret et besøg i december til Ufrainkhal i Pauri Garhwal, hvor Sachidanand Bharati har taget initiativ til et formidabelt arbejde, der udføres af de lokale, vedrørende traditionel vandopsamling på de engang så afklædte skråninger på Dudhatoli bjerget.

Regeringens vandforsyning er helt uafhængig af alt dette. Vores kilder trænger til at blive fornyet og passet på, samtidig med at omgivelserne bliver holdt rene, og at der bliver handlet for at forøge strømmen af vand. Folks holdninger forandres. Det er inspirerende at arbejde sammen med dem, når de er aktive og forstående, og når frugten af deres arbejde er synligt.

Når landsbyboerne engang bliver færdige med høsten og såning af vintersæden og har fri fra markarbejdet, så vil arbejdet med at renovere kilderne komme i gang i Khirakot, Bijoriya, Kaphari og Raulayana. Samtidig er det blevet foreslået på landsbymøderne, at præsten fra Raulayana udfører en særlig velsignelse af kilderne i december måned efter turen til Ufrainkhal. Der er fantastisk opbakning fra de lokale. Landsbykvinderne er meget motiverede og deltager særdeles aktivt i det arbejde, der bliver udført.

Fortsættelse af vores arbejde med at være selvforsynende: Forøget produktion af ingefær og tulsi (urt)

Af Basanti Behn

I de sidste par år har vi alle sammen på Lakshmi Ashram brugt ingefær og tulsi (basilieurt) i vores urtete, hvilket hjælper rigtig godt med at holde hoste, forkølelse og feber væk især i vintermånederne. Det smager godt, samtidig med at de lægelige egenskaber holder os raske.

I år såede vi tulsi og ingefær i store mængder. De foregående år brugte vi blot vores produktion på ashrammen, men i år har vi som forsøg pakket poser med henholdsvis 100 og 250 gram tørret tulsi, som vi har bragt ned i vores lokale khadi² butik til salg. Salget er gået godt, og det er i det hele taget blevet modtaget godt i landsbyen. Især de lokale folk har købt en masse. Tulsi kan også bruges som naturlig pesticid. Vi laver også tulsi til folk andre steder som reklame. Man har fortalt os, at tulsi er en fin

lægeurt. I år har vi fået en meget fin høst af tulsi, og efter at det er blevet tørret, har vi kunnet fylde tre store sække, og vi har også lagt et halvt kilo til side som frø. Frøene er meget små og fine – helt sorte. Vi har også givet nogle frø til folk, der vil forsøge at dyrke dem. Når vi på den måde har forøget mængden af dyrket tulsi, har vi samtidig formindsket risikoen for sygdomme.

I år har vi købt 50 kilo ingefærrod til udplantning. På det tidspunkt, hvor vi plantede dem, var jorden fugtig, men senere i juni måned blev det meget varmt, og der var ingen regn. På nogle af markerne tørrede ingefæren ud og ville slet ikke vokse. Derefter kom regnen, og vi lugede og hyppede regelmæssigt på markerne. Lige for nylig i november måned har vi gravet ingefæren op, og vi har høstet 122 kilo. Vi har lavet tørret ingefær til ashrammen, og i denne periode drikker vi urtete med tulsi og ingefær hver dag. Vi bruger også ingefær i madlavningen – i grønsagerne og linserne. Det giver både en god smag, og når vi spiser det om vinteren, holder det kroppen varm. Ingefær er også en slags lægeplante. I år har vi lagt ingefærrødder til side til udplantning næste år.

Vi sælger også ingefær til nogle lokale butikker. Hvis vi kan få en god afsætning, kan vi forøge vores produktion. Aberne ødelægger heldigvis hverken ingefær- eller tulsi-planterne. Skønt vi kan tørre gurkemejerødder og få god pris for det, kan vi ikke helt gøre det samme med ingefær – det kræver større anstrengelser, og der er ikke så stor efterspørgsel.

I år har vores arbejde bragt succes, og vi ser frem til at gøre det om muligt endnu bedre til næste år.

² Khadi: håndspundet og håndvævet stof – symbol for Gandhi-bevægelsen.

Studietur 2005 – Det hellige skrin i Kedarnath Af Nandi Bisht

Hvert år giver Lakshmi Ashram os mulighed for at komme på en studietur. Som i de foregående år fik vi også nu mulighed for at komme af sted på tur – denne gang til Kedarnath, et pilgrimssted. Sådant en 5-dages tur giver os mulighed for adspredelse, og samtidig giver det os en chance for at lære en hel masse nyt. Dette års tur gik til et sted i Kedarnath, et af de fire pilgrimssteder i Garhwal området. Vi var så opsat på selv at besøge stedet, at vi var meget utålmodige efter at komme af sted.

Om morgenen den 24. oktober startede vi turen med at tage med en bus. Vi nåede frem til Rudraprayag samme dag efter at have kørt gennem Kumaun og ind i Garhwal området. På vejen kørte vi igennem den meget smukke Garur-dal med mange små landsbyer, der ligger lidt væk fra vejen – et utrolig charmerende syn.

Fra Gwaldam nærmere vi os landet med tinderne, der strækker sig stolt op mod himlen. Der er også bjerge i Kumaun, men Garhwal-tinderne er noget nær unikke. Derfor føler jeg, at det ikke vil være urimeligt at kalde Garhwal tindernes land. Jeg fandt Garhwal meget charmerende med sine knejsende bjergkæder, hvor de laveste skråninger er dækket af blandet skovvækst. Disse tinder, der en efter en viser sig stolte og høje, drager os hen imod dem.

Vores første stop var i Rudraprayag. Vi nåede frem sidst på dagen, så vi havde ikke mulighed for at gå lidt rundt der. Vi tog af sted næste morgen mod vores næste mål og ankom omkring kl. 10 på et sted, der hedder Masta, hvor der ligger en institution, der er ledet af Shri Devendra Bahuguna. Det var bestemmelsesstedet for den dag.

Vi var ikke særlig trætte, så vi drog ud for at besøge steder af interesse i nærheden. Vi kom først til landsbyen Narayan Koti, hvor der var et meget gammelt tempel fra Pandava³-tiden. I dette tempel kunne jeg studere nogle gamle skulpturer. Derefter tog vi hen for at se Jakh Maharaja templet, som lå ret højt oppe. Deroppefra kunne vi se ned på smukke dale hele vejen rundt. De lokale har en meget dybfølt tro, der er knyttet til dette tempel. Det fortælles, at Jakh Maharaj opfylder enhvers dybeste ønske. Hvert år i juni måned holdes der en pragtfuld festival her, som tiltrækker folk langvejs fra. Herfra tog vi hen for at se Vishwanath templet i Guptkashi, før vi vendte tilbage. Vi var alle sammen trætte efter den lange gåtur, men vi glædede os over at kunne se tilbage med tilfredshed på, at vi havde set sådanne smukke steder. Efter at have spist og ryddet op, tog vi os en lille lur. Sådant gik andendagen på vores tur – en dag der havde givet os megen glæde.

Tidligt næste morgen – omkring kl. 5 – tog af sted mod Kedarnath, og vi nåede frem til Gaurikund kl. 7, hvorfra turen skulle fortsætte til fods. Der var en naturlig varm kilde, så

Nandi Bisht

³ Pandava: Navn fra gamle hindu-skrifter.

vi badede, før vi startede på vandreturen. Der var mange mennesker, der fulgte med os på stien, og alle så meget glade ud. Stien gik gennem en smuk skov. En kilometer efter Gaurikund lå Rambara, hvor vi gjorde holdt for at spise morgenmad, der gav os ny energi til at fortsætte. Nu så det ud, som om Himalaya-tinderne lå meget tæt ved os. Den kolde vind fra de sneklædte tinder fyldte os med entusiasme. Klokken halv tolv nåede vi vores mål, og jeg kan ikke i ord forklare den fred og glæde, jeg følte, da vi stod i gården i templet. Da vi gik ind i templet, kunne jeg ikke kontrollere mine følelser, så jeg græd af glæde. Der var en følelse af renhed og hellighed omkring os. Jeg blev dog noget bedrøvet over at se tempelpræsterne, der fokuserede hele deres opmærksomhed på, hvad de besøgende ofrede til templet! På grund af manglede tid måtte vi hurtigt bevæge os nedad igen, men inderst inde havde jeg ikke lyst til at forlade stedet.

Næste dag tog vi af sted for at vende hjemad, og vi tilbragte natten i Gwaldam. Der besøgte vi også et lille bjergtempel. Alle vegne viste naturen sig i sin store pragt. Fra højdepunkterne kunne det ses i dal efter dal. Når man så ud over dette formidable panorama, forsvandt vores træthed fuldstændigt. Jeg ønskede ikke at forlade disse smukke skovstier. Men ikke desto mindre, selv om vi ikke havde lyst, vendte vi tilbage til vejen. Da vi nåede hjem til Kausani, mindedes vi alle de mennesker, vi havde mødt, og alt det nye vi havde set. Denne studietur var alt i alt i enhver henseende en rigtig studietur. Jeg lærte en masse. Det var første gang, jeg havde mødt Mor Natur så tæt på. Under turen lød følgende linjer hele tiden i mit indre:

*“Sachmuch adbhut hai yah prakriti
Sunder aur manohari hai.
Koi shabdon men badh nahin sakta
Aisi sarvopari satta hai yah prakriti.”*

“I sandhed er naturen storslået,
Smuk og hjertegribende;
Umulig at beskrive i ord,
Så stor en kraft er naturen.”

Gandhi Jayanti den 2. oktober 2005 (Gandhis fødselsdag) Af Kanti Didi

Forberedelserne i vores ashram med Gandhi Jayanti, både på det intellektuelle og praktiske niveau, er en stadig igangværende proces. Ashrammens hele liv og sjæl ligger i den praktiske realisering af Basic Education⁴, Bapus (Gandhi) gave til os. Men Gandhi Jayanti har sin egen specielle betydning. Utålmodigt venter vi på den 2. oktober. Når vi forbereder os til dagen, søger vi at forstå Gandhi til bunds; enhver elev på ashrammen ved, hvem Gandhi var, hvordan hans barndom var, og hvilket budskab der er skjult i hver eneste begivenhed i hans liv. Hvordan blev han, som startede

livet som et helt almindeligt menneske, til den store personlighed? Fra Moniya til Mohandas og så fra Mohandas til Mahatma Gandhi? For at lære om dette og andre aspekter til bunds har vi allerede sammen læst Gandhis "My Experiments with Truth" og romanen på hindi, der er baseret på Gandhis liv i Sydafrika, "Pahla Girmitya" ved slutningen af vores morgenmøder. Herved har alle de, der bor på ashrammen, allerede en dyb respekt og ærefrygt for Gandhi, men også en dyb forståelse. Når vi synger sange om ham og opfører små skuespil, der skildrer hans liv, kommer vi endnu nærmere ind på ham.

Utålmodigt ventende på den 2. oktober var alle opfyldt af entusiasme og stor glæde i forventningen om at tage del i optøget. Endelig kom dagen; alle stod op klokken fem i det startende daggrø. Så snart det var lidt lyst, stillede pigerne sig op på gårdspladsen og sang smukke sange for at sige velkommen til den nye dag. De blev akkompagneret af den søde lyd af *dholak* (en lille tromme) og *majir* (bækken), og drog så af sted fra vores låge. De gik to og to, og atmosfæren summede af entusiasme og glæde. Ved 'Devi Udyan' (et hus lidt nede ad stien) holdt vi en lille andagt for Himalaya, og nedstigningen til landsbyen begyndte. Vi sang sange om Gandhi, "*De Di Hamen Azadi*" ('Han gav os friheden'), "*Bina Kharag Bina Dha*" ('Uden et sværd, uden et skjold'), "*Sabarmati Ke Sant Tu Ne Kar Diya Kamal*" ('Helgen fra Sabarmati, du har frembragt et mirakel') og hans yndlingssang "*Raghupati Raghava Raja Ram*", indtil vores optog nåede ned til landsbybasaren.

Derfra fulgte vi vejen op af bjerget til indgangen til Anasakti Ashram, hvor vi skulle være. Processionen med vores elever og medarbejdere var lang og så smuk ud med de grønne dragter og de hvide dupattas (tørklæder). Nogle turister gik lidt frem og tilbage på pladsen uden for ashrammen og beundrede solopgangen. Vi kom ind i mødesalen på

I mødesalen i Anasakti Ashram

⁴ Basic Education: Gandhis undervisningssystem.

ashrammen, hvor der hænger fotos, der beskriver Gandhis liv, og på endevæggen er der et billede af Gandhi i legemsstørrelse, der var smykket med blomsterguirlander. Alle vores ashram-medlemmer satte sig stille ned, og turisterne kom ind for at være med, så mødesalen blev helt fyldt. Denne morgen var den navnkundige Gandhi-arbejder, Shri Kameshwar Bahuguna, også med til mødet.

Vores møde begyndte med en bøn for alle trosretninger "*Le Ja Asatya Se Satya Ke Prati*", 'Før os fra det uvirkelige til det virkelige'. Den søde, melodiske og bevægende lyd af Gandhis yndlingshymne "*Vaishnava Jane To Tene Kahiye*" og hans elskede "*Raghupati Raghava Raja Ram*" genlød i mødesalen. Atmosfæren blev fyldt af Gandhis dybeste kvaliteter – medlidenhed, kærlighed og blidhed. I vores inderste håbede vi, at den atmosfære ville fortsætte i det uendelige, så vi helt kunne opsluges i den.

Efter andagten, holdt en meget rørt Kameshwar Bahuguna en tale til de fremmødte. De lyttende tilhørere blev meget grebet af det, han sagde. Efter mødet blev der serveret morgenmad til alle i ashrammens spisesal.

Vores tidlige morgenprogram den 2. oktober forløb rigtig godt.

Velkommen hjem, Didi!

Af Archana Bahuguna

Alle ved, at Lakshmi Ashrams kilde til inspiration, vores respekterede Radha Didi, i ret mange år har været ansvarlig, som General Secretary, for aktiviteterne i Kasturba Trust i Indore. Under Radha Didis vejledning og rådgivning fortsatte vores ashrams mange aktiviteter med at blomstre. Ikke desto mindre følte vi samtidig et stadigt savn, fordi hun ikke var fysisk til stede blandt os. Vi var også klar over, at ved fraværet af et sådant umådeligt talent ville enhver i Indien lide. Vores utrættelige forsøg på at bringe Radha Didi tilbage til os må utvivlsomt have bragt vemod til Kasturba Trust, fordi at blive berøvet kontakt med Didis aktiviteter, hendes adfærd og hendes ånd vil bringe bedrøvelse hos alle. Alligevel forstod vi altid, at det havde førsteprioritet for Didi at vende tilbage blandt os – at forsyne os med et fast ideologisk grundlag, at bibringe dygtighed til vores adfærd samt glans og ynde til vores følelser. Og endelig blev vores drømme til virkelighed!

Den 30. oktober 2005 vendte Radha Didi tilbage for at blive her blandt os. Der var ingen grænser for den glæde, vi følte. Alle var euforiske af dybfølt glæde. Alle gav udtryk for deres følelser ved hendes ankomst ved varme omfavnelser. Men selv om det ikke var alt for formelt, blev der den 13. november organiseret et arrangement for at byde Didi velkommen hjem, hvor alle de tilstedeværende gav udtryk for deres følelser og glæde på

forskellig vis. Arrangementet fik en vellykket start med en sang, der bød Didi velkommen tilbage. Børnene sang med stor iver og entusiasme og præsenterede derefter en sketch, der udtrykte det glade tema for denne specielle dag. Hver af klasserne havde lavet deres eget blad, hvori børnene havde udtrykt sig gennem smukke essays, digte og breve om Didis hjemkomst. Nogle af medarbejderne havde også givet bidrag til børnenes blade og skrevet om deres følelser på vers. Derudover havde alle medarbejderne sammen forfattet et brev til Didi og gav hende et uldent tæppe. Nogle af medarbejderne samt et par gode venner af ashrammen, som var til stede ved den lejlighed, udtrykte i ord deres dybfølte tanker og følelser. Nogle gav Didi smukke gaver, som de selv havde lavet – kort, landskabsbilleder og broderier. Samtidig med velkomsten af Radha Didi var der også en bevæget velkomst til Gita Behn, en tidligere ashram praktikant, som var vendt tilbage sammen med Didi fra Indore.

Til slut sagde en meget rørt Radha Didi nogle få ord – ord fyldt med kærlighed, energi og opløftende tanker. Fuld af moderlig hengivenhed sagde Radha Didi, at hvor Kasturba Trust på den ene side havde givet hende en kærlig men tårefyldt afsked, havde Lakshmi Ashram også budt hende velkommen med tårer fulde af kærlighed. Den kærlighed, som begge instanser havde udtrykt så overstrømmende var et spejlbillede af Didis enestående personlighed. Øjnene på alle de tilstedeværende var fugtige af glædestårer.

Efter at alle havde fået slik og søde sager, sluttede arrangementet, der bød Didi velkommen hjem.

Divali – Lysenes fest

Madhur Jaffrey har skrevet bogen "Seasons of Splendour": Fortællinger, myter og legender fra Indien. Hun skriver bl.a. om Divali – Lysenes fest. Divali blev i år fejret den første november.

"Lakshmi, gudinden for rigdom og lykke, lever sammen med stjernerne på himlen, men hun elsker også at kigge ned og se på lysene, der glimter på jorden. Så for at behage hende, havde vi for vane udsmykke vores huse med små olielamper en gang om året på Divali-dagen, som faldt på en mørk og måneløs dag i november.

Divali-dag var en fridag i hele landet. Mens jeg var i gang med at binde et nyt hårbånd i mit hår, blev tusind af små olielamper linet op langs brystningen på vores tag og på hver vindueskarm, døråbning og andre steder. Der blev ikke tændt lys før efter aftenandagten – og efter at min mor havde fortalt os historien om Divali. På dette tidspunkt ville det være helt mørkt. Vi ville løbe udenfor og begynde at tænde lamperne – en efter en.

Snart ville hele huset stråle, og det ville naboens hus og det næste hus igen også gøre. Hele landet strålede sandsynligvis. Og så var det blevet tid til fyrværkeri."

Lakshmi og den kloge vaskekone

"Der var engang en konge og dronning, der boede på et smukt palads. Dronningen var temmelig forkælet og forfængelig. Hvert år til Divali ville hun bede sin mand om de mest kostbare gaver. Hvert år gav kongen hende præcis, hvad hun bad om, ligegyldigt hvor vanskeligt det var at skaffe det.

Et særligt år havde dronningen bedt om en syvradet perlekæde med store perler.

Kongen sendte et tusind dykkere til de fjerneste egne af verden for at søge efter disse perler. Lige før Divali vendte dykkerne tilbage. De havde, med stor risiko for deres eget liv, fundet lige de rigtige østers, og fra dem havde de kun taget de sjældne perler, som var store og perfekte.

Den taknemmelige konge takkede dykkerne overstrømmende og gav dem store pengesummer for deres arbejde. Han sendte perlerne til den kongelige juveler for at få lavet perlekæden, og på Divali morgen kunne han forære sin kone den gave, hun ønskede sig. Dronningen jublede af glæde. Hun tog perlekæden på og løb straks hen til spejlet for at beundre sig

selv. Hun vendte og drejede hovedet og var overbevist om, at hun virkelig var det smukkeste væsen i hele verden.

Dronningen havde for vane at gå ned til floden hver dag for at bade sammen med en flok hofdamer. Da hun på denne særlige morgen var kommet ned til flodbredden, havde taget tøjet af og var lige ved at dykke ned i vandet, kom hun i tanke om, at hun stadig havde den syvradede perlekæde på.

Hun stoppede op og tog den af og lagde den oven på sit tøj. "Pas på min perlekæde," råbte hun, da hun sprang ned fra klippen.

Hofdamerne holdt omhyggeligt øje med perlekæden, men der skete noget, som selv de ikke var forberedte på. En krage fløj ned fra et nærliggende træ, snuppede perlekæden og fløj væk med den. Hofdamerne skreg og råbte, men det var til ingen nytte. Kragen var hurtigt ude af syne.

Da dronningen fandt ud af, hvad der var sket, græd hun af frustration og vrede. Hun tog tilbage til paladset, og mens hun stadig hulkede, fortalte hun kongen om sin ulykke. Kongen forsøgte at trøste hende og sagde, at han ville skaffe hende en endnu smukkere halskæde, men dronningen surmulede og sagde, at hun ikke ville blive lykkelig, før hendes syvradede perlekæde var fundet.

Så kongen sammenkaldte sine trommeslagere og herolder. Han beordrede dem at gå til hver en by og landsby i hele kongeriget for at fortælle folk, at der ville blive givet findeløn til den, der fandt dronningens perlekæde.

I mellemtiden var kragen fløjet fra det fine paladsområde til et af de mest simple slumområder. Her lod den perlekæden falde ned på dørtrinnet til en fattig vaskekones hytte.

Vaskekonen boede ikke alene. Hun delte hytten med sin trofaste kammerat, en gammel tandløs kælling, der hed Armod. De to var ikke særlig glade for hinanden, men de havde været sammen, lige så længe vaskekonen kunne huske, og var blevet helt vant til hinandens vaner.

Mens det skete, at kragen fløj forbi, var de to beboere i hytten ikke hjemme. Vaskekonen var ude for at indsamle snavset vasketøj, og Armod fulgte med hende som sædvanlig. På vej hjem kom de forbi landsbymarkedet, hvor de standsede for at høre kongens trommeslagere og proklamationen om dronningens perlekæde. Armod begyndte at sprutte "Åh, hvilken kongelig opførsel! Hvad bliver det næste, de mister? Hvorfor besværer de os almindelige mennesker med deres narrestreger!"

Men vaskekongen tænkte rigtignok andre tanker. Hun havde aldrig ejet nogen smykker og spekulerede på, hvordan hun ville se ud med sådan en syvradet perlekæde.

Da de kom hjem, og vaskekongen satte sine bylter fra sig, var det første hun lagde mærke til netop perlekæden, der lå på dørtrinnet. Hun samlede den op og var lige ved at tage den på, da hun pludselig fik en ide. "Jeg skal lige have ordnet noget," sagde hun til Armod. "Jeg er tilbage om et øjeblik." Da det var sagt, for hun af sted med perlekæden og styrede straks op mod kongen palads.

Vagterne prøvede at standse hende, men hun fortalte dem, hvad hun havde med, og de eskorterede hende direkte op til kongen.

Kongen var meget lykkelig over at få sin kones perlekæde tilbage. Han roste vaskekongen for hendes ærlighed, og mens han tog den store pung med findelønnen frem, sagde han: "Her, tag dette for din ulejlighed. Det vil give dig nok føde og masser af tøj i resten af dine dage."

Til sin store overraskelse fandt kongen sig afvist. Vaskekongen så ud til, at hun havde andre tanker. Hun sagde: "Jeg er en fattig, ydmyg vaskekone, Deres majestæt. Jeg ønsker ikke pengene, som De så venligt tilbyder mig. Der er dog en tjeneste, som jeg håber, De vil gøre for mig. I dag er det Divali. Jeg beder Dem om dekretene, at ingen – ikke engang Dem selv – må tænde nogen olielampe i deres hjem. Jeg ønsker, at alle huse skal være mørklagte i dag. Alle undtagen mit. Jeg ønsker, at mit hus skal være det eneste oplyste hus i hele kongeriget."

Kongen, der var lykkelig over at slippe så let, samtykkede. Han sendte sine trommeslagere og herolder ud med dekretet, som han havde lovet. Han beordrede alle sine tjenere til at fjerne olielamperne og anbringe dem i lagerrummet til næste år.

Vaskekongen skyndte sig hjem og købte lige så mange olielamper undervejs, som hun havde råd til. Hun anbragte dem omhyggeligt uden for sin hytte og ventede.

Natten faldt på. Vaskekongen tændte alle sine lamper og så sig omkring. Resten af kongeriget mod nord, syd, øst og vest lå hen i totalt mørke.

Lakshmi havde naturligvis forladt himlen og var klar til at udføre sin årlige pligt med at gå fra hus til hus for at velsigne med held og lykke i alle de huse, hvor der var tændt mange lys. I år var der noget galt. Man kunne slet ikke se lys nogen steder. Stakkels Lakshmi snublede rundt i mørket, fra det ene hus til det andet, men intetsteds kunne hun se det mindste spor af velkomstlys.

Pludselig fik hun øje på lysskær langt væk i det fjerne. Hun begyndte at løbe hen imod det.

Det var midt om natten, at en meget udmattet Lakshmi kom til vaskekongens hytte. Hun begyndte at dundre på døren, men hun råbte: "Lad mig komme ind, lad mig komme ind!"

Det var det øjeblik, som vaskekongen havde ventet på. Hun råbte til Lakshmi: "Jeg vil kun lukke dig ind på den betingelse, at du bliver hos mig i syv generationer." Netop da vendte vaskekongen sig om og så Armod prøve at snige sig ud af bagdøren. Hun for hen til døren og låste den. Armod begyndte at råbe: "Lad mig komme ud, lad mig komme ud! Du ved, at der ikke er plads i denne hytte til både Lakshmi og mig."

Så sagde vaskekongen: "All right, Jeg vil lade dig gå, men kun på den betingelse, at du ikke vil vende tilbage i syv generationer." Armod sagde: "Ja, ja, jeg vil gøre, som du siger. Lad mig bare komme ud herfra. Jeg kan ikke holde synet af Lakshmi ud." Da åbnede vaskekongen bagdøren, og Armod for ud.

Derefter skyndte hun sig hen til fordøren, hvor Lakshmi dundrede desperat og råbte: "Lad mig komme ind, lad mig komme ind!"

"Kun på den betingelse, at du bliver hos mig i syv generationer," gentog vaskekone.

"Ja, ja," sagde Lakshmi, "Jeg vil gøre alt, hvad du forlanger, bare du lader mig komme ind."

Og således lukkede den fattige vaskekone Lakshmi ind i sit hjem, og det var vel-signet med rigdom og velstand i syv generationer."

Husk Lakshmi Ashram mødet søndag d. 19. februar!

Vestervangskolen, Stadionvej 81, 2600 Glostrup (indgang ved globussen)

S-tog til Glostrup, derfra bus 141 og stå af ved hjørnet af Stadionvej og Sportsvej eller bus 123 og stå af ved hjørnet af Roskildevej (Hovedvejen) og Sportsvej. Parkeringsplads lige ved indgangen.